

200705607/1.

Datum uitspraak: 12 september 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/44364 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 11 juli 2007 in
het geding tussen:

appellant

en

de Minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 december 2004 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 1 september 2005 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 juli 2007, verzonden op 12 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 20 augustus 2007 heeft de minister een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

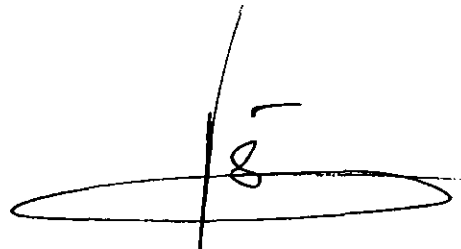
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 september 2007

210.

Verzonden: 12 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 05/44364

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 11 juli 2007

inzake

geboren op
van Turkse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. J.M.M. Verstrepen,

tegen

de minister van Buitenlandse Zaken,
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde mr. D.A.C.M. van der Heijden-Jansen.

Procesverloop

Bij besluit van 28 december 2004 heeft verweerder de aanvraag van eiser om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv), met als doel: verblijf bij ouders (referenten), afgewezen. Hiertegen heeft eiser op 21 januari 2005 bezwaar gemaakt.

Verweerder heeft bij besluit van 1 september 2005 dit bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Eiser heeft hiertegen bij brief van 29 september 2005 beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 5 juli 2007, waar eiser is verschenen bij gemachtigde, die zich heeft laten vergezellen door referent. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 1 september 2005 in rechte stand kan houden.
2. Verweerder stelt zich blijkens het bestreden besluit – kort gezegd – op het standpunt dat nu eerst nadat eiser meerderjarig is geworden onderhavige mvv-aanvraag is ingediend terecht is getoetst aan artikel 3.24 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000), waarin het beleid ter zake verruimde gezinshereniging is neergelegd. Naar de mening van verweerder is in casu bij achterlating van eiser geen sprake van onevenredige hardheid als bedoeld in artikel 3.24, onder b, Vb 2000. De moeder van eiser is in december 2004 met een geldige

mvv naar NL gereisd, terwijl reeds bekend was dat de aanvraag om een mvv van eiser was afgewezen. De omstandigheid dat zijn moeder naar Nederland is gekomen, samen met haar jongste zoon en eiser alleen heeft achtergelaten, is immers een keuze waarvoor de verantwoordelijkheid bij referenten zelf ligt. Verder wordt de stelling dat er geen familieleden zijn die eiser eventueel kunnen opvangen niet door verweerder gevolgd. Immers, niet is onderbouwd dat de grootouders, die vlakbij eiser wonen, een oom en een oudere broer niet voor hem kunnen of willen zorgen. Voorts is verweerder van mening dat eiser geen geslaagd beroep kan doen op de zogeheten standstill-bepaling van artikel 13 van Besluit 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije (Besluit 1/80) omdat hij niet legaal in Nederland heeft verbleven. Tevens heeft verweerder met betrekking tot het beroep van eiser op de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie inzake gezinshereniging overwogen dat deze Richtlijn slechts van toepassing is op gezinshereniging van het kerngezin, te weten echtgenoot en minderjarige kinderen. Tot slot heeft verweerder aangaande eisers beroep op artikel 8 van het Europese verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) overwogen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt de band tussen zijn ouder(s) en hem zo bijzonder is, dat sprake is van een de normale emotionele banden tussen ouders en meerderjarige kinderen overstijgende, bijzondere afhankelijkheid.

3. Eiser stelt zich – kort weergegeven – op het standpunt dat hij – middels zijn ouders – nog tijdens zijn minderjarigheid de wens tot gezinshereniging heeft uitgesproken maar dat, voordat een aanvraag daartoe in behandeling kon worden genomen, door verweerder ten onrechte de eis werd gesteld dat het huwelijk van zijn ouders in het Gemeentelijk Basisadministratie systeem (GBA) werd ingeschreven. Het huwelijk van zijn ouders betreft immers een in het internationale recht erkend huwelijk, de enkele registratie in de GBA kan daaraan niet afdoen. Ook was naar de mening van eiser het te lang wachten met de inschrijving van het huwelijk van zijn ouders niet aan hen verwijtbaar. Verder mag volgens eiser worden geconcludeerd uit onweersproken medische bevindingen dat achterlating van eiser een onevenredige hardheid oplevert. Verder is eiser van mening dat de formele eis tot registratie van het huwelijk van zijn ouders in het GBA een nieuwe beperking van de rechten van de Turkse werknemer is, welke in strijd is met de standstill-bepaling van artikel 13 van Besluit 1/80. Voorts doet eiser een beroep op artikel 4, tweede lid, van de Richtlijn 2003/86/EG en acht hij het verruimde gezinsherenigingsbeleid in strijd met deze Richtlijn. Daarnaast acht hij de leeftijdsgrens van achttien jaar strijdig met artikel 19, zesde lid, van het Europees Sociaal Handvest (ESH) dat Nederland verplicht om gezinshereniging van werknemers uit de landen die partij zijn bij dit verdrag zoveel mogelijk te vergemakkelijken. Tot slot meent eiser dat in casu sprake is van dermate bijzondere omstandigheden dat op de Nederlandse Staat een positieve verplichting rust om hem op grond van artikel 8 van het EVRM alsnog verblijf in Nederland toe te staan. Bovendien is er naar de mening van eiser sprake van 'more than normal emotional ties' tussen hem en zijn ouders.

4. De rechtbank overweegt als volgt.

5. Het bestreden besluit betreft een besluit omtrent de afgifte van een mvv. Ingevolge artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een beschikking omtrent de afgifte van een visum, waaronder begrepen een mvv, gegeven krachtens het Soeverein Besluit van 12 december 1813, voor toepassing van wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep gelijkgesteld met beschikkingen aangaande toelating, gegeven krachtens deze wet. De aanvraag om afgifte van een mvv, dient derhalve te worden getoetst aan de voorwaarden die worden gesteld aan de verlening van een verblijfsvergunning regulier voor

bepaalde tijd, onder de beperking verblijf bij ouders, zoals genoemd in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000, juncto artikel 3.4, eerste lid, onder a, van het Vb 2000.

6. Ingevolge artikel 16, eerste lid, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 worden afgewezen, indien, voor zover hier van belang:

g. de vreemdeling niet voldoet aan de beperking, verband houdende met het doel waarvoor hij wil verblijven.

7. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in het onderhavige geval terecht getoetst aan de voorwaarden inzake verruimde gezinshereniging zoals beschreven in artikel 3.24 van het Vb 2000. Daarbij acht de rechtbank van belang dat ingevolge paragraaf B2/2.4 van de Vc 2000 de verblijfsvergunning inzake gezinshereniging niet wordt verleend indien het huwelijk niet is ingeschreven in het GBA en dat het huwelijk tussen de ouders van eiser reeds op 26 september 2003 is gesloten, zodat referenten vanaf deze datum hun huwelijk hadden kunnen laten inschrijven in het GBA. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat het feit dat zij dit echter eerst op 26 januari 2004 in gang hebben gezet, voor hun eigen rekening en risico dient te komen. Derhalve is het aan het handelen van referenten zelf te wijten dat ten tijde van het indienen van onderhavige mvv-aanvraag eiser inmiddels meerderjarig was geworden. Ter zitting heeft de gemachtigde van eiser benadrukt de referenten reeds in januari 2004 de intentie hadden om een mvv-aanvraag in te dienen, maar de rechtbank acht doorslaggevend dat zij eerst op 4 augustus 2004 daadwerkelijk deze aanvraag hebben ingediend.

8. Ingevolge artikel 3.24 van het Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking verband houdend met gezinshereniging worden verleend aan een ander familielid van een – voor zover hier van een Nederlander of van een vreemdeling met rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Vw 2000, dan de echtgenoot of echtgenote, de al dan niet geregistreerde partner, of het minderjarige kind, indien:

- a. de vreemdeling naar het oordeel van Onze Minister feitelijk behoort en reeds in het land van herkomst feitelijk behoorde tot het gezin van de persoon bij wie deze vreemdeling wil verblijven, en
- b. de achterlating van de vreemdeling naar het oordeel van Onze Minister een onevenredige hardheid zou betekenen.

9. Het door verweerder terzake gevoerde beleid is neergelegd in paragraaf B2/8.5 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000). Daarin is – voor zover thans van belang – bepaald dat geen verblijfsvergunning voor verruimde gezinshereniging wordt verleend, indien de achterlating van het gezinslid in het land van herkomst geen onevenredige hardheid betekent. Het betreft hier volgens de circulaire gevallen, waarin door bijzondere omstandigheden de algemene belangen die zijn gediend met een restrictief toelatingsbeleid, niet opwegen tegen de belangen van de vreemdeling bij verblijf in Nederland bij de hier gevestigde familieleden. In het algemeen kan die onevenredigheid volgens de circulaire slechts aanwezig zijn, indien sprake is van één of meer zeer bijzondere individuele omstandigheden die bovendien tot gevolg hebben dat de achterlating van de vreemdeling in het land van herkomst een schrijnende situatie zou opleveren.

10. De rechtbank acht het beleid van verweerder niet in strijd met de wet en evenmin kennelijk onredelijk.

11. Bij faxbericht van 23 juni 2004 heeft de gemachtigde van eiser aangevoerd dat het onevenredig hard zou zijn voor eiser als hij als enig kind van het gezin in Turkije zou moeten achterblijven. Verder heeft eiser aangevoerd dat hij zich niet kan handhaven in Turkije wegens psychische problemen. Daartoe heeft hij een medische verklaring van dr. Levent Ceyhan, geneesheer van het overheidsziekenhuis, van 23 augustus 2004 overgelegd. In deze medische verklaring wordt de diagnose anxiety (angstgevoel, bezorgdheid, spanning) gesteld en wordt ook aangegeven dat het gevaarlijk zal zijn om eiser alleen, los van zijn familieleden te laten. Ook heeft eiser een verklaring van de burgemeester van het District Felahiye van 23 augustus 2004 overgelegd, waarin wordt bekrachtigd dat eiser niet voor zichzelf kan zorgen, dat hij door het vertrek van alle familieleden naar het buitenland alleen zal komen te staan en zijn psychische staat nog erger zal worden verstoord. Daarnaast heeft eiser een verklaring van het wijkhoofd van de wijk van 23 augustus 2004 overgelegd. In deze verklaring wordt aangegeven dat eiser na het vertrek van zijn familieleden alleen zal achterblijven, dat er dan niemand meer zal zijn om eiser te verzorgen en waarin hij bekrachtigt dat de psychische staat van eiser verder zal worden verstoord als hij alleen zal achterblijven.

12. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid overwogen dat in casu de achterlating van eiser geen onevenredige hardheid betekent in de zin van artikel 3.24, onder b, van het Vb 2000. In het onderhavige geval is immers geen sprake van zeer bijzondere individuele omstandigheden die tot gevolg hebben dat achterlating van eiser een schrijnende situatie zou opleveren. Daarbij acht verweerder van belang dat eiser al zijn hele leven in Turkije woont, zodat hij bekend zal zijn met de normen, waarden en gebruiken van dat land. Verder leiden volgens verweerder de psychische problemen van eiser niet tot de conclusie dat sprake is van zeer bijzondere individuele omstandigheden die tot gevolg hebben dat achterlating van eiser een schrijnende situatie opleveren. Het wekt bij verweerder bevreemding dat bij het verzoek om advies inzake de afgifte van een mvv van 15 april 2004 geen melding is gemaakt van psychische problemen bij eiser, terwijl is gesteld dat hij sinds een auto-ongeluk in 2001 psychische klachten ondervindt. Bovendien dateert de overgelegde medische verklaring van 23 augustus 2004, terwijl medische stukken van daarvoor ontbreken. Daarnaast is verweerder van mening dat de overgelegde verklaringen van de geneesheer, de burgemeester en het wijkhoofd te algemeen van aard en niet nader onderbouwd zijn. Met betrekking tot de stelling dat eiser, indien hij alleen achterblijft in Turkije, niet voor zichzelf kan zorgen wordt, acht verweerder zowel de burgemeester als het wijkhoofd niet gekwalificeerd om de psychische situatie van eiser te beoordelen, omdat zij geen arts zijn. Ook is eiser nog steeds woonachtig in zijn vertrouwde omgeving waar hij is opgegroeid en zal hij gelet daarop niet verstoken zijn van ondersteuning en sociaal contact. Daarbij kunnen volgens verweerder het wijkhoofd en de burgemeester als onderdeel van een sociaal vangnet worden beschouwd, nu zij op de hoogte van zijn van eisers situatie. Door verweerder valt niet in te zien dat de omstandigheid dat eiser zijn studie heeft gestaakt en hij thans werkloos is, structureel is. Immers, niet is gebleken waarom hij niet weer een studie zou kunnen aanvangen of in staat zou zijn om een baan te zoeken. Daarenboven wordt eiser financieel gesteund door referenten vanuit Nederland en heeft hij blijkens de overgelegde medische verklaring medische zorg in Turkije. Voorts is gebleken dat de moeder van eiser, samen met haar jongste zoon, in december 2004 met een geldige mvv naar Nederland is gereisd, terwijl reeds bekend was dat de mvv-aanvraag van eiser was afgewezen. De omstandigheid dat zij toch naar Nederland is gereisd en hem in Turkije alleen heeft achtergelaten, is een keuze waarvoor de verantwoordelijkheid bij referenten zelf ligt, aldus verweerder. Tot slot wordt de stelling dat er in Turkije geen familieleden zijn die eiser eventueel zouden kunnen opvangen door verweerder niet gevolgd. Immers, uit het

overgelegde uittreksel van het Turkse bevolkingsregister blijkt dat eiser nog een broer heeft in Turkije, genaamd _____ geboren op _____. Ook is bij de hoorzitting van de Ambtelijke Commissie gebleken dat van grootouders, die vlakbij hem wonen, en van een in Turkije woonachtige oom. Door of namens eiser is niet met objectieve en verifieerbare documenten onderbouwd dat zij wegens bijzondere omstandigheden niet voor hem zouden kunnen of willen zorgen.

13. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder aan eiser de gevraagde mvv kunnen onthouden wegens het niet voldoen aan de beperking, verband houdend met het doel waarvoor hij wil verblijven.

14. Nu bij verweerder de bevoegdheid ontbreekt om een verblijfsvergunning te verlenen, komt derhalve niet aan de orde of toepassing van een beleidsregel voor een of meer belanghebbenden gevolgen heeft die onevenredig zijn met de door de beleidsregel te dienen doelen, de zogeheten inherente afwijkingsbevoegdheid als neergelegd in artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

15. Met betrekking tot het beroep van eiser op de in artikel 13 van Besluit 1/80 neergelegde standstill-bepaling, overweegt de rechtbank als volgt.

16. Ingevolge artikel 13 van Besluit 1/80 mogen de lidstaten van de Europese Gemeenschap en Turkije geen nieuwe beperkingen invoeren met betrekking tot de toegang tot de werkgelegenheid van werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn.

17. Uit de bewoordingen van artikel 13 van Besluit 1/80 blijkt aldus dat deze standstill-bepaling niet enkel van toepassing is op Turkse werknemers, doch ook op hun gezinsleden. Echter, uit het arrest van het Europese Hof van Justitie van 21 oktober 2003 in de zaak _____ (JV 2004/2, rechtsoverweging 84) volgt dat de standstill-bepaling alleen aan een Turkse onderdaan ten goede kan komen, indien hij zich gehouden heeft aan de regels van de lidstaat van ontvangst op het gebied van toegang, het verblijf en eventueel verrichten van arbeid, en hij zich legaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft. Nu gesteld noch gebleken is dat eiser legaal in NL heeft verbleven, kan hij geen geslaagd beroep doen op de standstill-bepaling van artikel 13 van Besluit 1/80.

18. Voorts is de rechtbank van oordeel dat het beroep van eiser op de strijdigheid van het door verweerder toegepaste verruimde gezinsherenigingsbeleid met de Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 van de Raad van de Europese Unie inzake het recht op gezinshereniging (PbEU van 3 oktober 2003, L 251/12) evenmin kan slagen. Weliswaar kunnen ingevolge artikel 4, tweede lid, van Richtlijn 2003/86/EG de lidstaten uit hoofde van deze Richtlijn, en op voorwaarde dat aan de in hoofdstuk IV gestelde voorwaarden is voldaan, bij wet of bij besluit toestemming tot toegang en verblijf verlenen aan de volgende gezinsleden: – voor zover hier van belang – b. de meerderjarige niet-gehuwde kinderen van de gezinshereniger of diens echtgenoot, indien zij vanwege hun gezondheidstoestand kennelijk niet in staat zijn zelf in hun levensonderhoud te voorzien. Echter, de Richtlijn 2003/86/EG geeft in overwegingen (9) en (10) in de preambule aan dat de leden van het kerngezin, dat wil zeggen echtgenoot en minderjarige kinderen, steeds recht hebben op gezinshereniging en dat de lidstaten kunnen besluiten of zij gezinshereniging mogelijk willen maken voor bloedverwanten van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn, meerderjarige niet-gehuwde kinderen, ongehuwde levenspartners of geregistreerde partners

alsmede, in het geval van een polygaam huwelijk, de minderjarige kinderen van een andere echtgenoot en de gezinshereniger. Nu eiser meerderjarig is, geldt in het onderhavige geval derhalve het nationale beleid voor verruimde gezinshereniging.

19. Ten aanzien van het eerst in beroep naar voren gebrachte stelling dat de leeftijdsgrens van achttien jaar strijdig is met artikel 19, zesde lid, van het ESH dat Nederland verplicht om gezinshereniging van werknemers uit de landen die partij zijn bij dit verdrag zoveel mogelijk te vergemakkelijken, overweegt de rechtbank dat dit, gelet op de te verrichten ex tunc-toets in reguliere zaken, niet bij de beoordeling van het beroep kan worden betrokken.

20. Tot slot is de vraag aan de orde of de weigering om eiser hier te lande verblijf toe te staan, strijd oplevert met het in artikel 8 van het EVRM genoemde respect voor het familie- of gezinsleven.

21. In artikel 8, eerste lid, van het EVRM is bepaald dat een ieder recht heeft op respect voor zijn familie- of gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, het economisch welzijn, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen.

22. Onbetwist is tussen partijen dat er sprake is van familie- of gezinsleven tussen eiser en referenten. Voorts heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank op goede gronden geoordeeld dat er in casu geen sprake is van inmenging in het recht op familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM, nu de weigering om eiser in aanmerking te brengen voor een mvv er niet toe strekt hem een verblijfstitel te ontnemen die hem tot uitoefening van dat gezinsleven in staat stelde.

23. Nu er geen sprake is van inmenging, rijst vervolgens de vraag of zich zodanige feiten en omstandigheden voordoen dat uit het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven niettemin voor verweerder een positieve verplichting voortvloeit aan eiser verblijf toe te staan. Volgens de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), onder andere in het arrest van 18 maart 2003 in de zaak *Özdemir en R. S. Karadağ* tegen Nederland (JV 2003/203) dient bij de beoordeling van de vraag of die verdragsbepaling in een bepaald geval de positieve verplichting met zich brengt een vreemdeling toe te laten voor familie- of gezinsleven hier te lande, een fair balance te worden gevonden tussen enerzijds de belangen van het betrokken individu en anderzijds het algemeen belang. Bij deze afweging komt de desbetreffende lidstaat volgens die rechtspraak beoordelingsruimte toe.

24. Verweerder heeft in dit kader allereerst overwogen dat de weigering aan eiser verblijf in Nederland toe te staan niet de voortzetting van het familie- of gezinsleven tussen hem en zijn ouders belet, zoals dat thans bestaat terwijl hij in Turkije verblijft. Verder heeft verweerder in het beleid reeds in zijn algemeenheid een afweging gemaakt tussen het belang van eiser op uitoefening van familie- of gezinsleven en het belang van de Nederlandse Staat. Indien niet aan het beleid wordt voldaan, wordt in beginsel aan het belang van de Nederlandse Staat overwegende betekenis toegekend, ook indien dit zou betekenen dat van samenleving zou moeten worden afgezien.

25. Voorts acht de rechtbank van belang dat volgens vaste jurisprudentie voor bescherming door artikel 8 EVRM van het familie- of gezinsleven tussen volwassen familieleden is vereist dat er sprake is van "more than the normal emotional ties". Een dergelijke band kan indien de bestaande relatie feitelijk in psychische of materiële afhankelijkheid, in voldoende mate uitstijgen boven hetgeen bij relaties tussen dergelijke personen gebruikelijk is. Gelijk de mening die verweerder is toegedaan, is de rechtbank van oordeel dat in het onderhavige geval evenwel niet aannemelijk is gemaakt dat de band tussen de ouder(s) en het meerderjarige kind zo bijzonder is, dat sprake is van een de normale emotionele banden tussen ouders en meerderjarige kinderen overstijgende, bijzondere afhankelijkheid. Zo heeft de moeder van eiser, bij wie hij volgens zijn vader altijd heeft verbleven, in december 2004 besloten naar Nederland te komen en eiser achter te laten, ondanks zijn gezondheidssituatie. Daarnaast heeft zijn vader de gestelde betrokkenheid bij belangrijke beslissingen over de opvoeding en verzorging van eiser, zoals de schoolkeuze en de keuze om hem niet voor zijn psychische problemen te laten opnemen, niet met objectieve en verifieerbare documenten aangetoond. Bovendien heeft de vader van eiser er zelf voor gekozen om in 1992 niet alleen van de moeder van eiser te scheiden, maar ook nog eens naar Nederland te vertrekken. Ook heeft zijn vader eerst in 2004 om overkomst van eiser heeft gevraagd. Verder vloeit uit het gegeven dat de vader van eiser sinds 1992 in Nederland verblijft en dat – blijkens het overgelegde uittreksel van het GBA van 27 augustus 2004 – twee kinderen heeft uit een ander huwelijk evenmin een positieve verplichting voort om eiser verblijf in Nederland toe te staan. Immers, afgezien van de omstandigheid dat deze kinderen op het GBA-uittreksel staan vermeld, is ten aanzien van de persoonlijke situatie van deze kinderen niets aangevoerd dan wel bekend waaruit blijkt dat in casu sprake is van bijzondere omstandigheden.

26. Ten slotte is de rechtbank van oordeel dat in casu niet is gebleken van een objectieve belemmering om het familie- of gezinsleven in Turkije uit te oefenen. Allereerst is daarbij van belang dat de moeder van eiser en de kinderen ten aanzien waarvan positief is geadviseerd inzake de afgifte van een mvv, niet zijn geworteld in de Nederlandse samenleving. Voorts is van belang dat het feit dat de vader van eiser sinds 1992 in Nederland verblijft, op zichzelf niet impliceert dat hij niet naar Turkije zou kunnen terugkeren. Weliswaar is eisers vader voor zijn hertrouwen met de moeder van eiser eerder getrouwd geweest in Nederland, uit welk huwelijk twee kinderen zijn geboren in Echter, nu niet is gebleken van een vastgestelde omgangsregeling, is de omgang zoals de vader van eiser die bij de hoorzitting van de Ambtelijke Commissie heeft gesteld meegewogen door verweerder, maar niet van doorslaggevend belang bij de belangenafweging gebleken. Hierbij heeft verweerder van belang geacht dat de moeder van deze kinderen Nederlandse is van Turkse afkomst en dat de kinderen aan de moeder zijn toegewezen en bij haar verblijven. Bovendien heeft de vader van eiser aangegeven dat hij omgang met zijn kinderen heeft, maar dat hierover niets is vastgelegd. Tevens heeft hij aangegeven dat hij geen alimentatie voor zijn kinderen betaalt. Verder heeft zijn ex-echtgenote eerder met hun kinderen gedurende tien maanden in Turkije verbleven en toen is eisers vader daar ook naartoe gegaan.

27. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat uit het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven voor verweerder geen positieve verplichting voortvloeit aan eiser verblijf in Nederland toe te staan.

28. Het vorenstaande brengt met zich dat verweerders standpunt, inhoudende dat eiser aan artikel 8 van het EVRM geen aanspraken op toelating kan ontlenen, de rechterlijke toetsing kan doorstaan.

29. Het beroep is derhalve ongegrond.

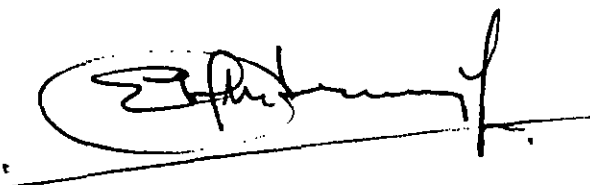
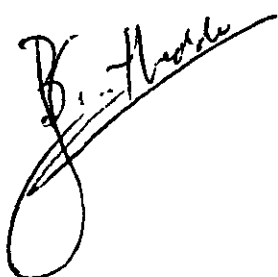
30. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

31. Mitsdien wordt beslist als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.H.M. Druif als rechter in tegenwoordigheid van
mr. B.J. Groothedde als griffier en uitgesproken in het openbaar op 11 juli 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
ts 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

12 JULI 2007

<advocatenkantoor>

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State

Verstrepen

Hoger beroepschrift

Inzake

van Turkse nationaliteit

Appellant,
gemachtigde: mr.J.M.M.Verstrepen
advocaat te Oosterhout Nbr.

tegen

De Staatssecretaris van Justitie
Verweerder.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 8 AUG 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

De Heer van Turkse nationaliteit, wonende te Turkije, te dezer zake woonplaats kiezende te Oosterhout aan de Arendstraat 37a, (Postbus 4305, 4900 CH), ten kantore van Mr. J.M.M. Verstrepen, advocaat en procureur, die ten deze voor het instellen van dit hoger beroep door hem bepaaldelijk is gevolmachtigd en als zodanig voor hem zal optreden met het recht van substitutie;

1. Achtergronden

Appellant komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag z.p.'s-Hertogenbosch van 11 juli 2007, verzonden op 12 juli 2007 (Awb 05/44364, **prod.1**).

In de uitspraak heeft de rechtbank het beroep van appellant ongegrond verklaard dat was gericht tegen de beslissing van verweerder d.d. 1 september 2005.

2. Procedure

2.1 Appellant kan zich verenigen met de door de rechtbank geredigeerde weergave van het standpunt van appellant onder overweging 3 en 11 van de uitspraak.

Verweerder heeft in het bestreden besluit in navolging van het primaire besluit de door appellant gevraagde machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) voor verblijf bij ouders in Nederland geweigerd.

Appellant heeft zich gedurende de procedure naast de nationaalrechtelijke immigratieregels op de drie navolgende internationale verdragsrechtelijke regels beroepen:

- Artikel 13 Besluit 1/80 van de Associatieovereenkomst EG-Turkije. Mocht de ten tijde van de eerst beoogde aanvraag voor de gezinshereniging gestelde eis van verweerder dat het internationaal erkende naar Turks recht gesloten huwelijk (d.d. 26 september 2003, zijnde overigens het tweede huwelijk van zijn vader en moeder) van zijn ouders ingeschreven dient te zijn in de GBA van de gemeente waar zijn vader woonachtig is (gemeente Waalwijk), worden gesteld? Deze verplichting leidde tot een behandeling van de formaliteiten (het zogenaamde model M46) door verweerder en de gemeente waardoor de aanvraag mvv moest worden uitgesteld tot kort na het meerderjarig worden van appellant. Appellant gaat overigens subsidiair uit van de zogenaamde aanvraag advies mvv, immers dit vormt het toetsmoment van verweerder om de machtiging tot voorlopig verblijf door de Minister van Buitenlandse Zaken/Nederlandse Ambassade te doen verlenen. Appellant acht de eis van inschrijving van dit huwelijk in de GBA in strijd met de standstill bepalingen van artikel 13 van het Besluit 1/80 en merkt op dat zijn vader in Nederland inkomen verwierf als werknemer en door de voorheen niet bestaande verplichting, diens recht op gezinshereniging ernstig heeft beperkt. Appellant merkt op dat ten tijde van dezelfde advies aanvraag mvv wel zijn moeder en broertje zich in Nederland bij zijn vader respectievelijk echtgenoot konden vestigen doch dat hij als enige van het gezin gedwongen moest achterblijven. Appellant heeft tijdens de procedure voorts gewezen op bijzondere feiten en omstandigheden, namelijk dat enige tijd voor de hereniging van zijn ouders (nl in 2001), zijn broertje bij een verkeersongeluk om het leven is gekomen waardoor alle gezinsleden een bijzonder moeilijke periode meemaakten en steun van elkaar nodig hadden om dit trauma te verwerken.

Gedurende de procedure hebben zijn ouders en ook appellant zelf medische informatie overgelegd waaruit blijkt van de psychiatrische zorg die allen al enige tijd verleend krijgen.

- Appellant deed voorts een beroep op artikel 19 lid 6 ESH waaruit juist blijkt van een vergemakkelijking van het recht van werknemers op gezinshereniging.
- Tenslotte beriep appellant zich op de positieve verplichting voortvloeiend uit artikel 8 lid 2 EVRM om het gezinsleven gezien alle bijzondere feiten en omstandigheden in Nederland te mogen uitoefenen.

2.2 Appellant kan zich niet met de uitspraak verenigen en voert daartoe navolgende grief en toelichting aan.

3. Grieven

- 3.1 Deze grief omvat de overweging 6 van de uitspraak. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen althans de indruk doen ontstaan dat niet voldaan zou zijn aan de beperking verband houdende met het doel waarvoor appellant in Nederland wil verblijven.

Toelichting:

Appellant verzoekt U mede t.b.v. de navolgende grieven eerstens de gronden van het bezwaar-beroepschrift en hetgeen ter zitting van de rechtbank is bepleit als hier herhaald en ingelast te beschouwen. Uit de aanvraag en het verloop van de procedure is duidelijk dat appellant gezinshereniging met zijn ouders beoogd en dat zijn vader in die procedure als referent heeft gehandeld.

- 3.2 Deze grief richt zich tegen de overweging 7 van de uitspraak. De rechtbank volgt verweerder ten onrechte inzake het door verweerder primair toegepaste beleid ten aanzien van verruimde gezinshereniging. Voorts acht de rechtbank ten onrechte doorslaggevend dat appellant eerst op 4 augustus 2004 de aanvraag mvv aan de Nederlandse Ambassade indiende.

Toelichting:

Appellant heeft primair toepassing van het beleid inzake de toelating van hem als minderjarige in het kader gezinshereniging gevraagd. Hij heeft immers aannemelijk gemaakt dat hij voorafgaande alsmede ten tijde van de registratieaangifte door zijn vader van het huwelijk van zijn ouders te kenne heeft doen geven dat hij – net als zijn broertje – gezinshereniging tesamen met zijn moeder wenste. Die intentie is volgens het Europese Hof – indien daarvan blijkt – van belang. Nu uit het dossier – het zogenaamde M46 formulier – blijkt dat verweerder ten behoeve van haar advies tot registratie van de Turkse huwelijksakte, op de hoogte was van die wens en dat vervolgens referent eerst na afronding van die administratieve gang van zaken en na de 18 jarige leeftijd van appellant de aanvraag advies kon indienen, had verweerder met die intentie rekening moeten houden en moeten afzien van een negatief advies. Ten onrechte refereert de rechtbank in navolging van verweerder aan de formele datum van aanvraag mvv aan de Nederlandse Ambassade d.d. 4 augustus 2004. Juist door de in Nederland ontstane systematiek dat na een advies aanvraag mvv geen appellabel besluit tot stand komt, meent appellant dat verweerder en de rechtbank des te meer verplicht zijn onder de opgesomde bijzondere feiten en omstandigheden, rekening te houden met die bijzondere achtergrond.

Verstrepen

Appellant wijst er wellicht ten overvloede nog op dat ten behoeve van de gezinshereniging met echtgenote – behoudens het verweer op de ingeroepen stand-still bepaling van het Besluit 1/80 – de eis van de inschrijving huwelijksakte zou kunnen gelden, echter niet ten aanzien van de kinderen, zoals appellant. Hierdoor is het tegenwerpen door de rechtbank, inhoudende dat de aanvraag pas op 4 augustus 2004 is gedaan, in het licht van deze bijzondere feiten en omstandigheden en noodgedwongen door het systeem van de advies aanvraag mvv onvoldoende afgewogen, met name omdat het standpunt gedeeld wordt dat de intentie van het gezin om tot hereniging te komen uitgangspunt is, de rechtbank had dit handelen van appellant en referent niet mogen verwijten.

- 3.3 Deze grief richt zich tegen overweging 12. De rechtbank heeft naar de mening van appellant ten onrechte overwogen dat geen sprake is van zeer bijzondere individuele omstandigheden die tot gevolg hebben dat achterlating van eiser een schrijnende situatie zou opleveren.

Toelichting:

Aan appellant wordt tegengeworpen dat ten tijde van de adviesaanvraag mvv niet gesproken is over de psychische problemen binnen het gezin. Appellant doet hierover opmerken dat bij de aanvraag voor het hele gezin (met uitzonder van de in Turkije toen al achterblijvende gehuwde zoon , geen enkel vermoeden bestond dat die informatie nodig was, het gezin verkeerde in de veronderstelling dat het recht op gezinsleven direct erkend zou worden, eerst na de afwijzing middels negatief advies en na verzoek van verweerder d.d.16 augustus 2004 naar aanleiding van de aanvraag mvv om nadere informatie heeft referent/appellant verweerder ten aanzien van appellant die informatie wel direct verstrekt. Juist omdat moeder en broertje al wel toestemming hadden werd de psychische nood in de periode alleen maar ernstiger en is later daartoe medische informatie beschikbaar gesteld. Die medische informatie is noch door verweerder, noch door de rechtbank op deskundige wijze beoordeeld. Ook werd door referent medische informatie inzake de zorgelijke toestand van zijn echtgenote en van hem in Nederland in geding gebracht. Het gezin is door het dodelijke verkeersongeluk dat hun zoon/broer in 2001 overkwam in een toenemende crisissituatie terecht gekomen. De rechtbank en verweerder hebben de gevolgen van die crisis naar de mening van appellant onvoldoende op 'waarde' doen inschatten en hebben daarbij ten onrechte geen gebruik gemaakt van een deskundigenadvies. Dat medische stukken van voor 23 augustus 2004 ontbreken werpt de rechtbank ten onrechte tegen. Nog tot de datum van advies mvv mocht appellant er immers op vertrouwen dat hij met zijn moeder en broertje naar zijn vader in Nederland kon vertrekken. Door de overwegingen van verweerder zonder nadere bespreking over te nemen meent appellant dat de rechtbank ten onrechte een nadere afweging en beoordeling van alle feiten en omstandigheden achterwege laat. Bij alle overwegingen van verweerder wordt op geen enkele wijze stilgestaan hoe het gezin de dood van Mehmet samen heeft moeten verwerken en welke steun zij elkaar kunnen en moeten bieden. Ook de vader van appellant speelt daarin een rol, het was juist een belangrijke drijfveer van referent om met zijn vrouw opnieuw in het huwelijk te treden en het gezinsleven in versterkte vorm in Nederland voort te zetten, mede met als doel het te verwerken verdriet samen te delen en elkaar hulp te kunnen bieden. Deze verwerking van menselijk drama zal velen binnen de Nederlandse samenleving niet vreemd zijn.

De rechtbank en verweerder hebben hier geen of nauwelijks aandacht aan besteed. Dat de moeder van appellant de keus heeft gemaakt met het jongste kind naar Nederland te vertrekken is mede gebaseerd op het in ieder geval voor haar en voor het jongste kind tesamen met de vader kunnen verwerken van de problemen en voorts koesterde het gezin de hoop dat verweerder de beslissing kon heroverwegen. Alsdan niet emigreren naar Nederland zou voor later ook de onmogelijkheid van hereniging met het jongste kind betekenen. Daar komt overigens bij dat verweerder zelfs tijdelijk bezoek van appellant aan zijn gezinsleden in Nederland heeft geweigerd! Appellant is – in verband met de behandeling van het onderhavige beroepschrift door de rechtbank - van dat besluit niet in beroep gekomen omdat de hoop gevestigd werd op een alsnog positief besluit mvv.

Verstrepen

Dat appellant in de nabijheid van grootouders woonachtig is en aldaar een broer heeft wonen doet niets af aan het gegeven dat appellant altijd met zijn moeder en broertje heeft samengewoond en samen met hen – en niet of in veel mindere mate met andere familieleden – het leed heeft gedeeld waardoor een nog meer hechte gezinsband bestond dan onder andere meer normale omstandigheden. Appellant heeft meerdere lokale bronnen met informatie in de procedure ingebracht welke naar zijn mening ten onrechte buiten beschouwing worden gelaten, zelfs worden die bronnen (burgemeester en wijkhoofd) ten onrechte beschouwd als opvangadres. De enigszins basale informatie van deze autoriteiten over de psychische problemen van appellant worden ten onrechte ter zijde geschoven, zij bevestigen immers dat er problemen zijn in het dagelijkse leven van appellant en bovendien zijn die door een schriftelijke notitie van een psychiater en het staatsziekenhuis nader onderbouwd.

- 3.4 Deze grief richt zich tegen overweging 17. De rechtbank meent ten onrechte dat appellant geen geslaagd beroep kan doen op de standstill-bepaling van artikel 13 van besluit 1/80.

Toelichting:

De rechtbank verwijst naar overweging 84 van het arrest . (JV 2004/2) en stelt dat dit enkel voor de Turkse onderdaan geldt die legaal op het grondgebied is van de lidstaat en zich aan de regels heeft gehouden. Echter overweging 84 luidt:

Al is de draagwijdte van artikel 13 van besluit nr. 1/80 dus niet beperkt tot Turkse onderdanen die reeds tot de arbeidsmarkt van een lidstaat behoren, neemt dit niet weg dat deze bepaling spreekt van werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden HvJEG, 21.10.2003, C-317/01 en C-369/01 .) grondgebied legaal zijn. Uit dit woordgebruik volgt dat de standstillbepaling alleen aan een Turks onderdaan ten goede kan komen indien hij zich heeft gehouden aan de regels van de lidstaat van ontvangst op het gebied van de toegang, het verblijf en eventueel het verrichten van arbeid, en hij zich derhalve legaal op het grondgebied van die lidstaat bevindt (zie met betrekking tot het verwante begrip legale arbeid, dat in enkele artikelen van hoofdstuk II, deel I, van besluit nr. 1/80 wordt gebruikt, arrest reeds aangehaald, punt 51; arrest van 10 februari 2000 C-340/97, Jurispr. blz. I-957, punt 31, en arrest reeds aangehaald, punt 39).

Hieruit blijkt naar de mening van appellant niet dat de draagwijdte zich beperkt tot de werknemers die in de lidstaat zijn, niet duidelijk is of het Hof hiermede beoogt heeft dat ook de toelatingsregels voor overkomst van die gezinsleden naar Nederland - welke gelijk zijn aan de voorwaarden voor de aanvraag van een verblijfsvergunning voor degenen die al in Nederland zijn – buiten de toepassing van artikel 13 van het Besluit vallen. Wellicht dat het Hof in de beantwoording van de prejudiciële vragen door Uw Afdeling van 11 mei 2006 (JV 2006/251) verdergaande duidelijkheid schept. Waarom zou de toetsing aan dezelfde verblijfsrechtelijke voorwaarden in het geval van verblijf in Nederland anders zijn dan in geval van de procedure tot toelating?

- 3.5 Deze grief richt zich tegen overweging 25 ,26 en 28/29. De rechtbank overweegt ten onrechte dat niet aannemelijk is gemaakt dat de band tussen ouders en appellant zo bijzonder is dat sprake is van een de normale emotionele banden tussen ouders en meerderjarige kinderen overstijgende, bijzondere afhankelijkheid.

Voorts overweegt de rechtbank ten onrechte dat niet is gebleken van een objectieve belemmering om het gezinsleven in Turkije uit te oefenen.

Verstrepen

Toelichting:

De rechtbank legt ten onrechte een andere maatstaf aan dan zij in deze overweging in aanvang citeert uit de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie, nl.: 'more than the normal emotional ties'. Met deze laatste termen meent appellant zeer wel dat de rechtspraak van het Hof in zijn geval tot toelating dient te leiden. Er zijn zonder meer in emotioneel opzicht banden met zijn gezinsleden die te plaatsen zijn in de bijzondere individuele situatie en vastgesteld moet worden dat verweerder en de rechtbank dit door appellant aannemelijk gemaakt aspect, verband houdend met het rouwproces na het overlijden van zijn broer en de wederzijdse begeleiding van en aan zijn moeder en broer, alsmede dat zij hun levenlang met elkaar hebben samengewoond, niet of nauwelijks is beoordeeld althans geen onderzoek hebben doen verrichten naar die omstandigheden.

De overwegingen dat de vader van appellant in 1992 van zijn vrouw is gescheiden en naar Nederland vertrok doet niets af aan de gezinsband tussen vader (referent) en appellant, door deze overweging lijkt de rechtbank het besluitproces dat vader (d.w.z. de ouders) nam ten onrechte in het nadeel van het kind uit te leggen, terwijl dit kind een voor zover als mogelijke gezinsband en gezinsleven met zijn vader is blijven onderhouden.

Verwijzend naar het arrest (EH d.d.1-12-2005, JV/2006/34) dient te worden vastgesteld dat het Hof (opnieuw) oordeelt dat bij het zoeken naar een fair balance, rekening dient te worden gehouden met de leeftijd van de betrokken kinderen, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van de ouders. Het feit dat een ouder eerder het land verliet en zich in een lidstaat vestigde doet er niets aan af of hij daarmee de keuze maakte van de hereniging af te zien. Het Hof kijkt derhalve veel meer naar het kind dan in casu de rechtbank doet, de rechtbank en verweerder leggen ten onrechte veel nadruk op de situatie van de vader en zijn alhier gevoerde procedure.

Ook het argument dat zijn vader nog twee kinderen in Nederland heeft en onderhoudt en dat daarmee ook geen reden ontstaat om de balans voor de positieve verplichting ten aanzien van appellant te doen doorslaan is onvoldoende gemotiveerd en onderzocht. Immers de feitelijke situatie is zo dat van de vader van appellant mede om die reden (de zorg voor kinderen in Nederland) niet verwacht mag worden dat hij zich in Turkije vestigt.

Ten aanzien van overweging 26 meent appellant dat de rechtbank ten onrechte de inworteling van zijn moeder in de Nederlandse samenleving bij de afweging betreft, ook hier bestaat ten onrechte geen oog voor de bijzondere situatie binnen het gezin waarbij appellant als enige is achter moeten blijven terwijl het hele gezin, inclusief de vader een grote emotionele band met elkaar heeft. Dat de omgangsregeling tussen de vader en twee kinderen uit de vorige relatie van vader niet is vastgelegd doet niets af aan de naar waarheid gegeven verklaring van de vader dat die omgang bestaat. Gelukkig heeft de vader met de moeder van die kinderen geen juridische strijd behoeven te voeren over de omgang en bestaan goede onderlinge afspraken. Het is merkwaardig dat de rechtbank hier zo weinig respectvol mee om gaat en dit als contra indicatie gebruikt.

Dat de vader geen alimentatie betaalt voor de kinderen is geen luxe, de rechtbank doet dit ongemotiveerd tegenwerpen en lijkt opnieuw een contra indicatie contra appellant op te werpen waarop hij geen invloed kan en wil hebben. Overigens is uit de dossiergegevens de rechtbank ook bekend dat de vader van eiser vanwege zijn psychische gezondheidssituatie volledig arbeidsongeschikt is en een minimum inkomen heeft waardoor hij niet in staat is alimentatie te betalen en zelfs nauwelijks in staat is appellant in Turkije te onderhouden. Appellant meent dat alle feiten en omstandigheden voldoende reden vormen een positieve verplichting aanwezig te achten voor toelating bij zijn ouders. Hij heeft de rechtbank op artikel 19 ESH gewezen teneinde zijn bezwaar- en beroepsgronden te onderbouwen dat verweerder juist geacht wordt de toelating van gezinsleden te vergemakkelijken en niet – juist gezien de bijzondere achtergronden – te bemoeilijken omdat het Nederlands belang hiermede gediend zou zijn. De achterlating in Turkije betekent nog altijd een onevenredige hardheid.

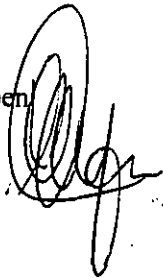
4. Conclusie

Appellant concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot vernietiging van de door appellant bestreden besluiten van verweerder.

Oosterhout, 8 augustus 2007

Gemachtigde,

Mr. J.M.M. Verstrepen

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' followed by a series of loops and a long horizontal stroke at the bottom.